

gørelse er bestemt til at opveje tabet af indtægter fra praksis under ferien og vedrører derfor kun denne „frie del“ af distriktsjordemoderens indtægter. Såfremt der ad overenskomstmæssig vej gennemføres en ret for distriktsjordemødre til feriegodtgørelse af deres praksisindtægter, vil der herved fremkomme en forbedring af distriktsjordemødrenes indtægtsforhold ud over, hvad den i § 4 foreslåede lønforhøjelse angiver.

Ved henvisningen til § 10 i lov om udøvelse af jordemodergerning sigtes til § 10 i det samtidig fremsatte lovforslag.

Til § 8.

ad stk. 1.

Reglen fastslår, at distriktsjordemoderen har ret til at oppebære honorar for fødselshjælp og krav på befordring eller befordringsgodtgørelse efter samme regler som en privat-praktiserende jordemoder. Reglen danner herved det naturlige modstykke til forslaget § 4, hvorefter distriktsjordemoderens normerede løn kun udbetales med en vis procentdel, idet hun oppebærer en del af sin indtægt i form af fødselshonorarer. Om den nævnte lov om udøvelse af jordemodergerning henvises til bemærkningerne til § 7.

Medens den nugældende lovs § 12, stk. 1, for så vidt må anses for opretholdt ved forslagets § 8, stk. 1, foreslås bestemmelserne i nævnte lovs § 12, stk. 2 og 3, om fastsættelse af mindstebeløb for distriktsjordemoderens honorar for fødselshjælp og om adgangen til udpantning for de jordemoderen herefter tilkommende takstmæssige betalinger ophævet. Disse mindstebetalingstakster blev indført ved jordemoderloven af 1914 for til en vis grad at sikre, at distriktsjordemødrene gennem deres praksisindtægter i forbindelse med lønnen fra det offentlige kunne nå en rimelig totalindtægt. Imidlertid har udviklingen siden 1914 medført offentligt godkendte overenskomster mellem sygekasserne og jordemødrene om betaling for fødselshjælp til sygekassepatienter, der udgør den langt overvejende del af distriktsjordemødrenes klientel. Disse overenskomstmæssige takster træder i dag i stedet for de nævnte mindstebetalingstakster, ikke alene for sygekassepatienters vedkommende, men også i tilfælde, hvor der ydes jordemoderen betaling for fødselshjælp til personer, der i medfør af forsorgslovgivningen må anses for trængende. Da der så-

ledes ad anden vej i de aller fleste tilfælde vil være sikret distriktsjordemoderen en rimelig betaling for hendes fødselshjælp, har man anset den hidtidige hjemmel til fastsættelse af mindstebetalingstakster for overflødig. Størrelsen af det distriktsjordemoderen tilkommende honorar bør fremtidig fastsættes på samme måde som for de privatpraktiserende jordemødres vedkommende, hvorom henvises til § 12 i det samtidig fremsatte forslag til lov om udøvelse af jordemodergerning og bemærkningerne til denne bestemmelse. Bestemmelsen i § 8, stk. 1, tilsigter ikke at ændre reglen i forsorgslovens § 231, stk. 4, om mindstebetaling for jordemoderhjælp til trangpatienter (denne betaling er for tiden fastsat til samme beløb som de overenskomstmæssigt fastsatte honorarer for fødselshjælp til sygekassepatienter).

Da den nævnte regel om udpantning må anses for snævert knyttet til de af det offentlige fastsatte mindstebetalingstakster, foreslås denne regel samtidig ophævet. Reglen er iøvrigt uden praktisk betydning.

ad stk. 2.

Selvom rådighed over eget automobil har stor betydning for mange distriktsjordemødres virksomhed, ikke mindst når der gennemføres en omlægning af distriktsinddelingen, der har til formål at oprette færre, men større distrikter, kan eget automobil dog ikke antages at være nødvendig for at dække en distriktsjordemoders nuværende behov for befordring. Hun må normalt kunne bestride sit arbejde ved at udnytte de bestående muligheder for vognmandskørsel. Kun i særlige tilfælde, for eksempel hvor det kan dokumenteres, at disse muligheder svigter, bør det offentlige af hensyn til den forsvarlige betjening af befolkningen kunne træde til. Hertil sigter forslagets § 8, stk. 2, der omhandler økonomisk støtte til anskaffelse af eget automobil. Endvidere kan der i tilfælde, hvor kørselen er af for ringe omfang til at give tilstrækkelig dækning for de faste udgifter ved driften, og jordemoderens indtægt derfor påvirkes af uforholdsmæssigt store udgifter til kørsel, tages hensyn hertil ved fastsættelsen af løntillæg i henhold til forslagets § 4, stk. 3.

Til § 9.

§ 9 fastslår distriktsjordemoderens ret til pension fra det offentlige og de nærmere